IERI ŞI AZI „Titanii"...

Numeroase cifre ilustrează astăzi importantele succese ale mişcării sportive din ţara noastră. Vorbim sau scriem despre sportivii noştri fruntaşi, campioni şi recordmani ai lumii sau olimpici, despre sute şi sute de mii de prieteni ai sportului... Intr-adevăr, astăzi — în anii luminoşi ai regimului democrat-popular — drumul acesta pe care mişcarea noastră sportivă, condusă de partid, îl străbate realizînd succese din cele mai frumoase, este firesc. Dar, nu întotdeauna a fost aşa. Şi, desigur, multe din înfăptuirile noastre de astăzi le înţelegem mai bine, le preţuim şi mai mult, amintindu-ne de sărăcia tabloului care reprezintă sportul de ieri...

● DIN AMINTIRILE MUNCITORILOR MAI VIRSTNICI ● „NICI UN BAN PENTRU SPORT!" ● POVESTEA UNUI INCENDIU ● DE CE S-A DESFIINŢAT ECHIPA „TITANII"? ● „ŞI TOTUŞI VOM FACE SPORT!"

Dacă vrei să afli ceva despre sportul de ieri din uzina peste care domnea Malaxa, n-ai nevoie să cercetezi dosare sau scripte din acea vreme. Mare lucru nici n-ai găsi. Povestea ţi-o spun oamenii. Fie fraţii Bărbătescu — pe Dumitru îl întîlneşti la serviciul tehnologic iar pe Petre la „automotoare" —, fie cazangiul C. Popescu, ori Şuster de la „mecanică grea".

...„Titanii" s-au înfiinţat prin '935! Cu cîte sacrificii! Muncitorii cotizau 3 lei pe săptămînă dar niciodată echipa n-avea echipament pentru toţi. De-abia ajungeau banii ca să se plătească chiria pentru terenul lui Koşca, proprietarul fabricii de cărămizi. S-au dus cîţiva dintre muncitori la patron. Măcar o echipă de fotbal să aibă uzina. „Nu dau nici un ban pentru sport" — a fost răspunsul acestuia. Şi, de atunci, nici nu i-a mai primit, n-a vrut să mai stea de vorbă cu ei. Muncitorii nu s-au lăsat, n-au renunţat la ideea formării unei echipe căreia i-au dat numele, plin de semnificaţie, TITANII. Ba, au fost formate chiar trei echipe: de seniori, rezerve şi juniori. Toate trei, pe primul loc în campionatele bucureştene. Talente erau destule. Nimeni nu dădea însă vreun sprijin acestei activităţi. La forjă, oţelărie, în toate sectoarele, se muncea de dimineaţa pînă noaptea. Muncă grea, istovitoare. Şi totuşi, în zile de duminică sau în ceasurile libere, cînd se anunţa că „joacă TITANII" veneau la teren aproape 2.000 de muncitori din uzină. Nu mai ştia Malaxa ce să facă de ciudă. Nu-i plăcea că se adunau muncitorii aşa cu sutele, cu miile. S-a gîndit ce s-a gîndit şi într-o bună zi, ca din senin, a pus să se dea foc magaziei cu echipament şi materiale sportive. Cu cîtă sudoare, cu cîte sacrificii fuseseră adunaţi banii pentru aceste lucruri! De alţii, nici vorbă. Fondurile clubului erau secătuite. Şi tocmai atunci a venit şi Koşca. „Ori cumpăraţi terenul, ori fac groapă pentru cărămizi. Aşa nu vi-l mai dau!" „Să-mi aduceţi 25.000 de lei, dacă nu..." De unde să iei atîţia bani? Pe terenul lui TITANII s-a făcut groapă pentru cărămizi...

Şi echipa s-a desfiinţat!

Mai tîrziu, muncitorii au făcut ce-au făcut şi din nou cîţiva tineri reprezentau „TITANII" pe terenul de fotbal. Din salariile lor de mizerie, muncitorii au dat bani pentru alte echipamente iar antrenamentele le făceau acum pe un petic de pămînt pe la Dobroteşti, cale de cîţiva kilometri de uzină.

Altceva? Nimic. Nici box, nici popice, nimic altceva. Tabloul sportului de ieri din această uzină începe şi se sfîrşeşte cu echipa de fotbal şi aceasta a existat pentru că, în ciuda greutăţilor, muncitorii au spus atunci: „Şi totuşi vom face sport!"

● DE O SUTĂ DE ORI MAI MULŢI SPORTIVI ● FIECARE MUNCITOR PRACTICĂ SPORTUL SĂU PREFERAT ● MII DE PARTICIPANŢI LA COMPETIŢIILE DE MASE ● „SPORTUL, UN PRIETEN BUN AL MUNCITORILOR"

Uzinele „23 August"! S-au schimbat halele, sectoarele. Nu mai recunoşti nimic. S-au schimbat şi rînduielile trecutului. Oamenii muncesc cu dragoste, cu pasiune. Ca şi ceilalţi oameni ai muncii din ţara noastră, muncitorii uzinelor „23 August" se bucură din plin de viaţa nouă pe care poporul muncitor condus de partid şi-a făurit-o după Eliberare. Numele zilei care a adus poporului nostru zorii acestei vieţi tot mai fericite, mai luminoase, stă înscris pe frontispiciul uzinelor. Pentru muncitorii uzinei s-au făcut multe şi minunate lucruri. Cantină, creşă, cămin de zi, bibliotecă, un spital modern, blocuri, o şcoală medie serală, un grup şcolar profesional şi cîte altele.

Sportul s-a dezvoltat o dată cu viaţa nouă a uzinei. A înflorit repede. Pe bazele sportive ale asociaţiei se întîlnesc astăzi muncitori din toate sectoarele uzinei. Numărul celor care practică sportul este de o sută de ori mai mare ca înainte.

Asociaţia sportivă TITANII numără peste 4200 de membri ai U.C.F.S. Este o puternică mărturie a dezvoltării pe care a cunoscut-o sportul şi în această uzină. Sub conducerea comitetului de partid, cu sprijinul comitetului sindical şi al comitetului U.T.M., asociaţia sportivă TITANII a devenit puternică, fruntaşă în multe domenii de activitate.

In uzina în care, înainte vreme, doar 40—50 de muncitori practicau sportul, astăzi participă la competiţiile de mase în fiecare an peste 5.000 de muncitori. In uzina în care altădată nu se putea juca decît fotbal şi acesta cu atîtea greutăţi şi sacrificii, astăzi sînt secţii de handbal, turism, tir, volei, tenis de cîmp, lupte, fotbal, box, tenis de masă, popice, şah, vînătoare şi pescuit şi altele. Fiecare muncitor practică sportul său preferat.

Ca să cunoşti tumultuoasa viaţă sportivă a uzinei trebuie să petreci cel puţin cîteva ceasuri în frumoasa sală de sport, la arena de popice, la „colţurile roşii", să mergi alături de sutele de muncitori în excursii, să asişti la campionatele pe asociaţie, să-i cunoşti pe fotbaliştii de la turnătorie, pe jucătorii de popice de la forjă, să iei parte la Spartachiadele care angrenează peste 3.000 de muncitori sau la alte asemenea competiţii.

Din uzina în care, cu ani în urmă, nici un tînăr nu se putea afirma în sport, s-au ridicat Voinescu, Nicuşor, Apolzan, Ene I, Ion C. Ion şi mulţi alţi sportivi de frunte. Astăzi, nenumăraţi muncitori ai uzinei „23 August" reprezintă culorile clubului sportiv „Metalul". In uzină muncesc toţi fotbaliştii echipei de categorie B, toţi boxerii şi motocicliştii, sportivii fruntaşi Dan Gheorghe, Paul Popescu, Garbeloti, Dănilă Done, Dumitru Rizea, Gheorghe Dumitru, Barbu Predescu, St. Iancovici...

Iată „TITANII" de astăzi, despre care nu numai tovarăşul Nicu Petre, preşedintele asociaţiei sportive, sau tehnicianul Florian Ştefănescu, ci oricare dintre muncitori îţi vorbeşte cu mîndrie şi nespusă bucurie.

„Sportul este într-adevăr un bun prieten al muncitorilor din uzina noastră, ne spunea tovarăşul Nicolae Ivănescu, director administrativ al uzinelor „23 August". El ne ajută pe toţi deopotrivă să fim mai sănătoşi şi mai puternici, să muncim mai bine, să ne simţim mai tineri. Iată de ce muncim cu drag pentru ca alături de celelalte activităţi, sportul să cunoască o necontenită dezvoltare şi în uzina noastră".

Sînt, desigur, doar cîteva aspecte ale tabloului care reprezintă sportul de astăzi din această mare uzină.

DAN GIRLEŞTEANU

Sportivii clubului Progresul învaţă

...Am intrat în sala de „clasă" trecînd pragul unei porţi de pe strada dr. Staicovici. Deasupra ei stă scris: „Clubul sportiv Progresul". „Elevii" sînt fotbaliştii clubului: Oaidă, Dinulescu, Mîndru, Ştirbei... Atenţi la lectorul lor, îşi fac însemnări, notează bibliografia lecţiei predate.

Din două în două săptămîni, întregul lot în frunte cu antrenorii Lupaş şi Drăguşin iau loc la mese, atunci cînd are loc învăţămîntul politic. Ei se străduiesc să dezvolte şi să exemplifice cu aspecte oferite de viaţă, noţiuni de economie politică şi filozofie. Acum ei studiază lucrările celui de al III-lea Congres al partidului şi discută probleme de politică internaţională. De la o lecţie la alta cursul merge mai bine. Ii atrage. La primul ca şi la al doilea seminar unii se sfiau să ia cuvîntul. Acum, alta e atmosfera. E deajuns să fie pusă întrebarea şi două sau trei mîini se ridică stăruitoare, anunţînd dorinţa de a răspunde. Chiar şi cei de la prima masă, cea pe care la început o... ocoleau şi cei din linia întîi a echipei, înaintaşii.

Azi, în preocupările echipei Progresul — aşa cum de fapt se întîmplă în toate cluburile sportive — învăţămîntul politic stă la loc de cinste. Participă şi cei cuprinşi în învăţămîntul de stat. A fost propria lor dorinţă. Discuţiile interesante purtate pe marginea lecţiilor, pe care le făceau în preziua seminarului, i-au atras şi pe cei opt fotbalişti studenţi sau elevi. De atunci Mîndru şi Coicea, care-şi pregătesc examenul de stat, Nedelcu, M. Smărăndescu şi Mafteuţă, studenţi sau Bădescu, Paşcanu şi N. Smărăndescu, elevi ai liceului seral, sînt alături de colegii lor, la învăţămîntul politic. In zilele noastre sportivul trebuie să fie un om bine pregătit. El trebuie să fie legat şi mai strîns de viaţa practică, să-şi pună toate cunoştinţele sale în slujba construcţiei socialismului. E un lucru pe care sportivii îl ştiu. Ca atare, ei se pregătesc cu multă conştiinciozitate. De multe ori unii cer şi consultaţii propagandistului H. Aroneanu. Cu cît înveţi mai mult, cu atît mai bine!

Aşa fac de pildă Mîndru, Nedelcu sau Maior. Conspectele unora dintre ei demonstrează cu prisosinţă interesul pe care-l acordă învăţămîntului. Ele pot constitui în acelaşi timp un exemplu şi pentru Caricaş, care nu ţine pasul cu ceilalţi, ca şi pentru Baboie sau Protopopescu, insuficient de activi la seminarii. Se aşteaptă mai mult şi de la Dinulescu, care are posibilităţi mai mari.

Am privit fişele de evidenţă. Sînt şi ele o mărturie a atenţiei acordate învăţămîntului politic. O singură absenţă nemotivată. A lui Soare. Dar una singură. Fiindcă de atunci el n-a mai lipsit şi nu mai este nici cursantul pasiv de la început. Acum, contribuţia sa la discuţii este din ce în ce mai însemnată. Ca şi pe terenul de sport, ajutorul colegului mai bun s-a făcut tot mai simţit. Toţi vor să fie fruntaşi la locul de muncă, aşa cum sînt Ştirbei, Maior sau Mîndru. Invăţămîntul politic le va fi de mare folos pentru aceasta. De aceea toţi se străduiesc să se pregătească temeinic.

La clubul Progresul, pe lîngă fotbalişti, alţi 400 de sportivi sînt incadraţi în forme de învăţămînt de partid şi U. T. M. Atleţi, voleibalişti, boxeri. Toţi învaţă cu sîrguinţă şi se pregătesc aşa cum fac Julieta Namian, campioana R. P. R. de tenis de cîmp, Ştefan Roman, căpitanul echipei naţionale de volei, M. Mitrofan, Margareta Teodorescu, Maria Vicol, sportivi care la locurile lor de muncă se situează printre fruntaşi. Dintre boxeri sînt fruntaşi în producţie şoferul A. Ciucă, candidat de partid, verificatorii Al. Bariciu şi A. Gănescu, montorul M. Balaş etc. Propagandiştii cursurilor de învăţămînt politic sînt mulţumiţi de felul cum participă aceştia la seminarii.

Sportivii clubului Progresul se străduiesc să fie la înălţime. Şi cum se poate oare realiza mai bine acest lucru decît învăţînd continuu din tezaurul învăţăturii marxist-leniniste, dobîndind în fiecare zi noi cunoştinţe, corespunzătoare vieţii pe care o făurim sub conducerea partidului iubit.

CONSTANTIN ALEXE

DIN POŞTA ZILEI

RODNICĂ ACTIVITATE SPORTIVĂ ÎN RAIONUL HUŞI

Şi în raionul Huşi se desfăşoară o frumoasă şi rodnică activitate sportivă, prilejuită de întrecerile din cadrul Spartachiadei de iarnă a tineretului. In aceste zile, în cadrul celor 49 de asociaţii sportive din raion, se desfăşoară concursuri la şah, gimnastică, trîntă şi tenis de masă, care angrenează în întreceri peste 5.000 de tineri şi tinere.

Aurel Ciulei-coresp.

O ASOCIAŢIE SPORTIVĂ FRUNTAŞĂ

Realizări frumoase s-au obţinut în cadrul asociaţiei sportive Dinamo „I. L. Caragiale".

Consiliul asociaţiei sportive (preşedinte: Ion Sintion) a organizat numeroase competiţii, iar sportivii şi-au reamenajat sau construit prin muncă patriotică o serie de baze. Astfel, a fost terminată împrejmuirea terenului de fotbal, s-au construit terenuri de baschet şi volei, s-a amenajat o sală de şah şi tenis de masă. In cadrul Spartachiadei de iarnă numeroşi tineri de la Dinamo „I. L. Caragiale" se întrec la şah, tenis de masă, trîntă şi haltere. Zăpada care s-a aşternut zilele trecute a permis sportivilor acestei asociaţii să participe în număr cît mai mare la concursurile de schi şi săniuţe.

Mişu Avanu-coresp.

CENTRU DE SCHI PENTRU COPII LA RĂŞINARI

Dealurile Răşinarilor îmbrăcate în mantie albă de zăpadă sînt asaltate de sute şi sute de copii, care învaţă să schieze. La poalele bătrînului masiv Cibin a fost organizat un centru de schi pentru copii (între 9 şi 14 ani). Centrul este condus de prof. Virgil Ionescu, preşedintele asociaţiei sportive Păltiniş. Antrenamentele metodice şi tehnice sînt conduse de instructorul de schi Şerban Severin. Sărbătorirea jubileului de 50 de ani a schiului romînesc s-a făcut prin organizarea unui concurs pe dealurile Răşinarilor. Au participat 118 concurenţi, fete şi băieţi.

Valeria Vlădoianu-coresp.

ULTIMUL MECI

ADAPTARE DUPĂ ROMANUL SCRIITORILOR SOVIETICI P. Severov şi N. Halemski

desene de Hovac

REZUMAT: În Kievul ocupat vremelnic de fascişti, fotbaliştii clubului Dinamo sînt siliţi să joace un meci cu echipa germană Luftwaffe.

XII

Executînd lovitura liberă, Kuzenko trimise mingea lung, pînă la Balanda. Acesta, fentînd, se strecură printre doi apărători şi-i pasă lui Korj, sosit din urmă. Korj era liber. Dacă va marca gol acum, în această situaţie favorabilă, meritul va fi mai ales al lui Kuzenko şi al lui Balanda. Dar Korj ce face? Işi dă seama ce aşteaptă toţi de la el în clipa asta. De va scăpa o ocazie ca asta nu se va mai îndoi nimeni că e o trădare la mijloc. Dar nu, Korj şi-a potrivit mingea şi a tras puternic. Stadionul a încremenit. Rusievici îşi aude bătăile inimii. Krauss, portarul echipei germane a plonjat zadarnic. Mingea a intrat în gol. Kievienii se reped toţi să-l îmbrăţişeze pe Korj. Sînt gata să-i ierte tot. Dar spre surprinderea tuturor, arbitrul nu acordă golul. Chipurile, a fost ofsaid. Stadionul freamătă. Sviridov încearcă să-i explice arbitrului, dar acesta îi spune: „Nu uita că voi sînteţi echipa unei amărîte fabrici de pîine, pe cînd Luftwaffe e campioana Frontului de Est". Jocul continuă. Rusievici e fericit. „Că arbitrul n-a acordat golul, asta n-are nici o importanţă. Important e că, în sfîrşit, Korj şi-a dat seama ce se întîmplă în jurul lui".

La executarea unui corner, Rusievici văzu faţa senină, luminoasă, a lui Korj, care venise în apărare. Nikolai aştepta încordat lovitura din colţ, cînd Korj sări să respingă cu capul. În aceeaşi clipă un jucător al echipei germane îi seceră picioarele. Korj se prăbuşi chircindu-se de durere. Dar, stăpînindu-şi durerile el se ridică şi şchiopătînd ieşi în întîmpinarea lui Knopf, care se îndrepta cu mingea spre poartă. El izbuti să oprească mingea şi să-i paseze lui Tiurin, care îi venise în ajutor. „Bravo, Korj!" — gîndi Rusievici. Dar, pe neaşteptate, arbitrul opri jocul şi dictă o lovitură liberă din marginea careului. Pentru ce? — nimeni nu putea înţelege.

(Urmare în numărul viitor)